

Toró: ellenállni kell a nemzethatár beszűkülésének

2013. 3. 16.

Toró T. Tibor, az Erdélyi Magyar Néppárt elnöke március 14-én Algyógyon részt vett a Magyar Ifjúsági Tanács (MIT) által a helyi ifjúsági központ udvarán szervezett, Tiszteletadás a szórványnak elnevezésű rendezvényen, amelyen a MIT által tömörített ifjúsági szervezetek kopjafát állítottak az 1848-49-es magyar forradalom és szabadságharc áldozatainak emlékére.

Toró T. Tibor beszédének szerkesztett változatát alább olvashatja.

Tisztelt ünneplő és emlékező gyülekezet!

Örömmel és alázatos lélekkel érkeztem Algyógyra, az IKE gyönyörű központjába. Örömmel, mert az egykori márciusi ifjak mai erdélyi utódai, a fiatalok hívtak. Alázattal pedig azért, mert az erdélyi magyar szórványvidék határában gyűltünk össze nemzeti ünnepünk előestéjén, ott, ahol maroknyi elszánt magyar ember jó határőrként őrzi magyarságát és ezzel a nemzethatárt, és alázatos munkájukhoz csak hasonló alázattal szabad viszonyulni. Most, amikor éppen attól telnek meg a közélet vitái, hogy milyen sorsot szánnak a nemzet nagyjai a szórványközösségeknek, talán nem mentes aktualitástól ez a kérdés itt, Algyógyon sem, és ez a kopjafa, amit a Magyar Ifjúsági Tanács keretében társult erdélyi ifjúsági szervezetek állítanak, részükről válasznak és állásfoglalásnak tekinthető ebben a vitában.

Az 1849-49-es szabadságharc áldozatainak emlékét őrző algyógyi kopjafa tulajdonképpen egy olyan cölöp, amelyet a fiatalok levernek a nemzethatáron, azért, hogy abba kapaszkodhassunk akkor, amikor a nemzethatár költözni kényszerül. A nemzet ugyanis egy élő organizmus, a határa néha mozog a történelem viharában, hol kitágul, hol zsugorodik. Az elmúlt száz évben, itt a Kárpát-medencében és sajátosan itt, Dél-Erdélyben a nemzethatár sajnálatos módon folyamatosan rövidül és közelebb kerül a tömbhöz. Voltak – és reméljük, még lesznek – történelmünkben olyan korszakok, amikor a nemzethatár kitágul de van úgy is, hogy ideiglenesen beszűkülni kényszerül. Vegyük ezt képletesen, nem szó szerint, hiszen a nemzethatár nem feltétlenül kötődik egy földrajzi helyhez, bár a kezdeményezők most földhöz kötötték ezt a pontot, amikor itt, az Ifjúsági Keresztény Egylet központjában leütötték ezt a cölöpöt. Azért tették ezt, hogy emlékeztessenek arra: nekünk küldetésünk és feladatunk ennek a beszűkülésnek ellenállni. Mert ha a nemzethatár befele költözik, akkor az azt jelenti, hogy a kívül rekedtek elveszítik identitásukat, anyanyelvüket, kultúrájukat, és már nem lesz, ki védje a hídfőállást. Azt a hídfőállást, amit azért kell őrizni, azért kell megerősíteni fizikailag és lelkiileg egyaránt, hogy kitarson a jobb időnkig, amikor a nemzet ismét emelkedő pályára kerül.

Ez az központ itt Algyógyon egy ilyen hídfőállás, itt a dél-erdélyi szórványban. Tisztelet és köszönet azoknak, akik fenntartják. Tisztelet és köszönet azoknak, akik a képzeletbeli

puskaporrt szárazon tartják, várva azokat a bizonyos jobb időket. Ez a kopjafa is ezt idézi. Bár az 1848-49-es szabadságharc ürügyén állítjuk, igazából ez a jövőről szól. Szól egy kicsit persze a múlttól is, hiszen ahogyan azt e rövid, de lényeglátó történelemlecke keretében hallottuk, vannak ennek a vidéknek 1848-49-hez köthető dicsőséges pillanatai is, mint amilyen a stratégiai jelentőségű piski csata, de vannak atrocitásoktól sem mentes sötét pillanatai is. Nekünk mindezekre emlékezni kell, már csak azért is, hogy egyrészt erőt merítsünk belőle, másrészt ne engedjük, hogy megismétlődhessenek. Békésebb időket élünk most, a 21. század elején, de azért ezek sem mentesek lelki vagy verbális az atrocitásoktól.

Az esperes úr ígéhirdetése és az IKE elnökének gondolatai egy közkedvelt Zorándal sorait juttatta eszembe: „hogy tudd, egy napod mennyit ér, ahhoz látnod kell, hogy az élet hogyan fogy el”. Kiterjesztve ezt a mi közösségi sorsunkra, ez így szólna: hogy megtudd, az anyaországban vagy a tömbvidéken élő magyarként, hogy magyarságod mennyit ér, ahhoz meg kell tapasztalnod azt, hogy ezért a szórványban élő nemzettársaid nap mint nap mennyi áldozatot hoznak. Dicső elődeink és mártírjaink áldozatára emlékezve, nemzeti ünnepünkön hajtsunk tehát fejet a nemzethatárt őrzők jelenkori mindennapos áldozatos munkája előtt is.

Végezetül egy Ady Endre-vers sorai által hordozott gondolat a szervező fiataloknak, a márciusi ifjak mai örököseinek. Mi lehetne más, mint A Tűz Márciusa:

„Testvéreim, nincs nemigaz szavatok,
S százszor többet merhettek, mint amit mertek.”
Békésebb, szebb, jobb, vidámabb boldogabb
Életre váltott jussa nem volt soha,
Mint mai bús magyar ifjú embernek.

...

Búsabb az ifjú magyarnál nem lehet,
Mert él basák s buták közepette,
S mert hiába lett acélból itt a szív,
Szép ember szívként szikrázni ha akar,
A honi rozsdá megfogta, megette.

De Tűz és Tűz, én ifjú testvéreim.
Jaj, a Tüzet ne hagyjátok kihalni,
Az élet szent okokból élni akar
S ha Magyarországra dob ki valakit,
Annak százszorta inkább kell akarni.”

Hatványozottan érvényes ez Erdélyországra. Kívánom, hogy legyen erőtök és hitetek a tüzet megőrizni és jövőt akarni. Székelyföldön, a Partiumban és itt, Dél-Erdélyben is.